

POSTANOWIENIE Z DNIA 17 LIPCA 2008 R.

V KZ 30/08

Wpłynięcie – w sprawie o wykroczenie – kasacji strony od wyroku sądu odwoławczego, czy też od innego prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe w sprawach o wykroczenia, nie wywołuje żadnych skutków prawnych i wystarczające jest poprzestanie na wydaniu odpowiedniego zarządzenia o charakterze administracyjno-porządkowym (np. o załączeniu pisma do akt) oraz poinformowaniu nadawcy o sposobie załatwienia pisma.

*Przewodniczący: sędzia SN R. Malarski.*

Sąd Najwyższy w sprawie Marka B., skazanego z art. 66 § 1 k.w., po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 17 lipca 2008 r., zażalenia obwinionego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału IV Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 kwietnia 2008 r., o odmowie przyjęcia kasacji obwinionego od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 26 marca 2008 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 15 listopada 2007 r.,

p o s t a n o w i ł pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 26 marca 2008 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 15 listopada 2007 r., skazujący

Marka B. za wykroczenie określone w art. 66 § 1 k.w. Złożone przez obwionego pismo zawierające krytykę orzeczenia Sądu odwoławczego zostało uznane za kasację i - zarządzeniem z 22 kwietnia 2008 r. – odmówiono jej przyjęcia, wskazując, że została wniesiona przez osobę nieuprawnioną. Zarządzenie to zaskarżył zażaleniem obwiniony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarówno wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji, jak i przyjęcie przedstawionego Sądowi Najwyższemu zażalenia było w zarysowanym układzie procesowym niedopuszczalne z punktu widzenia jednoznacznej regulacji przewidzianej w art. 110 § 1 k.p.s.w. Przepis ten stanowi, że kasację w sprawach o wykroczenia może wnieść wyłącznie Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny lub Rzecznik Praw Obywatelskich, a w sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych także Naczelny Prokurator Wojskowy. Jego dyspozycja jest wyraźna i jasna.

Zatem wniesienie kasacji przez którąkolwiek stronę od wyroku sądu odwoławczego zapadłego w sprawie o wykroczenie nie wywołuje żadnych skutków prawnych, w szczególności nie zobowiązuje organów sądowych do podjęcia jakichkolwiek czynności procesowych. Dobitnie trzeba stwierdzić, że brak jest podstawy prawnej do wydania w takiej sytuacji zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji w trybie przewidzianym w art. 530 § 2 k.p.k. Trudno nie dostrzec, że złamanie tej reguły i wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia skargi niejako automatycznie uruchamia tryb kontroli odwoławczej, skoro na takie zarządzenie – w myśl art. 530 § 3 zd. 1 k.p.k. – przysługuje zażalenie. Dochodzi więc do mnożenia całkowicie zbędnych procedur, które nie dość, że nikomu i niczemu nie służą, to na dodatek rodzą zjawiska ze wszech miar niepożądane: m.in. wprowadzają zamęt do obrotu prawnego, wywołują poczucie niestabilności systemu prawnego, niepotrzebnie absorbują organy procesowe.

Warto tu także odnotować, że w powstałym układzie procesowym Sąd Najwyższy nie może być sądem odwoławczym. Przepis art. 27 k.p.k. definiujący zakres funkcjonalnej właściwości Sądu Najwyższego stanowi, że rozpoznaje on kasacje oraz środki odwoławcze i inne sprawy w wypadkach określonych w ustawie. Nie leży zatem w kompetencji tego sądu rozpoznawanie zażaleń od rozstrzygnięć, których wydanie prawo w ogóle nie przewiduje.

Zbliżoną problematyką, choć powstałą na tle wykładni art. 426 § 1 k.p.k., zajmował się już Sąd Najwyższy wcześniej (zob. postanowienia z dnia 19 lipca 1994 r., II KO 52/94, OSNKW 1994, z. 9 – 10, poz. 62 oraz z dnia 22 marca 2000 r., V KZ 23/2000, OSNKW 2000, z. 5 – 6, poz. 52).

Konkludując: wpłynięcie – w sprawie o wykroczenie – kasacji strony od wyroku sądu odwoławczego (czy też od innego prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe w sprawach o wykroczenia) nie wywołuje żadnych skutków prawnych i wystarczające jest poprzestanie na wydaniu odpowiedniego zarządzenia o charakterze administracyjno-porządkowym (np. o załączeniu pisma do akt) oraz poinformowaniu nadawcy o sposobie załatwienia pisma.

Dlatego orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.